

lade at sige: Hun stod med sin Forsvarer, som kunde vende sig mod enhver Ulovlighed, der eventuelt blev begaaet, og han kunde kræve, at Dørene skulde aabnes igen. Jeg tænker kun paa de unge, de, der første Gang staar for Rettens Skranke, for deres Vedkommende kan man maaske senere drøfte dette Princip; naar der er Gengangere for Retten, er der ingen som helst Grund til at lukke Dørene. Jeg skal som sagt ikke komme dybere ind paa dette, men kun nævne, at naar man i al Almindelighed taler om Begrebet Offentlighed, er det gerne Princippet, men det er ikke nok, Princippet maa ogsaa i nogen Maade forenes med de Livsforhold, Princippet i Virkeligheden skal tjene.

Jeg skal derefter lige vende tilbage til Spørgsmaalet om offentlig Votering, hvortil jeg, som sagt, ikke skal føje meget, det Spørgsmaal har jo været drøftet indgaaende og udtømmende. Jeg staar paa det Standpunkt, som den højtærede Justitsminister nu staar paa det Forslag, der foreligger til Forhandling. For mig er det afgørende først og fremmest dette, at naar Højesteret har talt, skal dermed ogsaa Slutstenen være sat, saa skal ingen yderligere Forhandling ud fra Tallene, maaske 5 for Dommen og 4 imod, kunne føres ud i det uendelige, jeg tror ikke, det vil gavne. Endvidere vil jeg gerne føje til — det turde maaske være det eneste nye, jeg kan føje til —, at der kan være den Fare ved offentlig Votering, at der *kan* komme Regeringer — jeg skal ikke tale om, hvorvidt det *vil* ske —, som vil kunne lade deres Udnævnelser af Højesteretsdommere i nogen Maade være bestemte derved, at man saa senere kan kontrollere, om vedkommende ogsaa stadig indtager de Standpunkter, de indtog paa et tidligere Tidspunkt, paa det Tidspunkt, da Regeringen bestemte sig for Udnævnelserne. Efter min Mening vil det ogsaa være en Styrkelse af selve Domstolens Uafhængighed. Naar dertil kommer det yderligere Hensyn, at det maa erkendes, at Højesterets Præmisser i de senere Aar har været betydelig mere udtømmende, forekommer det mig rigtigt, at vi bliver staaende paa det Standpunkt, som Forslaget altsaa ogsaa staar paa. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at den store Dom, der har været omtalt meget stærkt, og som man i høj Grad har kommenteret her i Landet, var ledsaget af meget indgaaende, meget omfattende og meget klare Præmisser — det høje Ting vil kunne forstaa, at det er Kolindsund-Dommen, jeg herved tænker paa.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemær-

ninger om Lovforslagets § 12. Efter denne Paragraf indføres den Ordning, at det ikke som ved de to tidligere Forslag skal være Justitsministeren, der kan paalægge en Dommer ved Dom at fralægge sig visse Beskyldninger, men at det paa en Maade i Overensstemmelse med Retsplejelovens § 48, 1ste Stykke, hvorefter Retspræsidenten kan give en Advarsel, skal være Retspræsidenten, der skal kunne paalægge Dommeren dette. Jeg skal erkende, at jeg har haft, og for saa vidt ogsaa stadig har, en Anskuelse, der gaar i Retning af det, som den tidligere højtærede Justitsminister stod paa, jeg ved ogsaa, at den tidligere Justitsminister under tidligere Forhandlinger var inde paa dette mit Standpunkt. Jeg vil ikke sige mere om den Ting, den har været drøftet tilstrækkeligt, ogsaa de paagældende Personer har været drøftet tilstrækkeligt. Jeg vil tro, at det Forslag, den højtærede Minister har fremsat, maa være tilfredsstillende. Det, vi maa lægge særlig Vægt paa, er, at vi i hvert Fald nu faar dette Forhold afgjort; der har jo været Strid om, hvorvidt det ikke allerede ifølge Loven var saaledes, at Ministeren kunde give en Dommer et saadant Paalæg. Jeg kan ikke se afgørende Grunde, der skulde tale imod at blive staaende ved den Affattelse, Ministeren har foreslaet.

Den højtærede Minister har ikke ønsket at foreslaa Forhøjelse af Vidnegodtgørelsen, dels af økonomiske Grunde, af Hensyn til, at man ikke skal belaste en borgerlig Sags Parter for meget. Mig forekommer det ogsaa, at nu, da Pengene har faaet øget Værdi, og da dette Forhold maa ses under den Synsvinkel, at naar man møder som Vidne, møder man som borgerligt Ombud, maa man kunne blive staaende ved denne Ordning.

Tilbage er der kun eet Punkt, som jeg skal omtale, inden jeg slutter disse Bemærkninger, det er Forslaget i § 36, hvor den højtærede Minister foreslaar Grænsen mellem Underretssagers og Landsretssagers Værdi i borgerlige Sager forhøjet fra 800 til 2 000 Kr. Begrundelsen er Hensynet til Aflastning af baade Landsret og Højesteret, saa at man altsaa lægger mere Arbejde, hvad man i og for sig fra alle Sider erkender kan ske uden at gøre noget urimeligt, over paa Underretterne. Om dette Spørgsmaal har der staaet Strid, og jeg ser, at Retsplejeudvalget med 7 Stemmer mod 5 har vedtaget at fraraade det. Jeg for mit Vedkommende kan fuldt ud anerkende den Bestemmelse, den højtærede Minister har foreslaet. Forslaget er endvidere blevet bekæmpet temmelig stærkt af Professor H. Munch-Petersen, der endog